

og i Erkendelse af, at det dog vilde være ubilligt og urimeligt, om Befragteren skulde være forpligtet til at oppebie Skibet i en aldeles ubegrænset Tid, fordi der i Befragtningskontrakten ikke er vedtaget nogen bestemt Tid, men t. Eks. brugt Udtryk som „snarest muligt“, „saa snart Skibet efter Hjemkomsten er blevet udløsset“ eller deslige, foreslog den særlig danske Sølovskommission i sit Lovudkast af 1882, at Befragteren under de angivne Omstændigheder kun skulde være forpligtet til at finde sig i Ophold „indenfor en passende og rimelig Tidsgrænse“. Det kan imidlertid formentlig ikke benægtes, at der, hvad enten man bruger den tydste Udtryksmaade eller de nævnte Ord i det ældre danske Sølovsforlag, ved en saadan temmelig vag Regel vil blive aabnet Udgang for megen Tvivl og Strid, hvormed ingen af Parterne synes at kunne være tjent. Naar henfjes til, at det staar i Befragterens Magt i Kontrakten at sætte en Begrænsning for den Tid, i hvilken han skal vente, synes det derfor at være rigtigst at give Reglen paa den i 2det Stykke i § 111 foreslaaede Maade, saa meget mere som derved dog ikke kan være udelukket, at Parterne, og navnlig Befragteren, efter Omstændighederne maa kunne gøre gældende, at der i det enkelte Tilfælde fornuftigvis ikke kunde være Tvivl om, at saa lang Tid var hengaaet, og Forholdene saaledes forandrede, at det maa anses stemmende med begge Parter's Villie og Forudsætning i sin Tid, at Kontrakten ikke længere skulde eller kunde være gældende; t. Eks. naar Kontrakten angik et bestemt Vareparti, der efter sin Bestaafenhed maatte overføres i en vis Periode, og denne er forløben. Men det vil ses, at i et saadant Tilfælde kan det med Høje siges, at der ligger en stiltiende Forudsætning og dermed en stiltiende Begrænsning i Kontrakten; der er forsaavidt ikke nogen Undtagelse fra Reglen i § 111 2det Stykke, naar Befragteren da anses berettiget til at betragte Kontrakten som traadt ud af Kraft, og en Udtalelse herom behøves derfor formentlig ikke. — Hvad angaar Befragterens Ret til Erstatning for den ham ved Forsinkelsen forvoldte Skade, er det uden Tvivl stemmende med de almindelige Regler om Skadeserstatning, at den, ogsaa hvor der er vedtaget en bestemt Tid for Indladningens Begyndelse, betinges af, at Forsinkelsen kan tilregnes Vortfragteren, Skipper eller Mandstabs, og saaledes gives da ogsaa Reglen i § 111 1ste Stykke, saavel som i Paragraffens 2det Stykke. Der er imidlertid den i Forholdene naturlig begrundede Forskel imellem Reglerne i denne Henseende i de to Dele af § 111, at medens det, hvor ingen

bestemt Tid er vedtagen, som ovenanført nærmest er Befragteren, der maa opløse, at der er begaaet Fejl eller vist Forsømmelse fra Reders, Skipper's eller Mandstabs Side, naar han derpaa vil støtte en Erstatningsfordring, foreskrives det i 1ste Stykke af § 111, at Befragteren i Tilfælde af, at bestemt Tid for Indladningens Begyndelse er vedtagen, har Krav paa Erstatning for den ved Forsinkelsen bevirkede Skade, medmindre det opløses — altsaa nærmest fra Vortfragterens Side — at Forsinkelsen ikke kan tilregnes ham, Skipper eller Mandstabs. — Saadan Erstatning maa selvfølgelig i bægge Tilfælde tilkomme Befragteren, naar Betingelserne derfor ere tilstede, hvad enten han benytter sig af sin Ret til at hæve Kontrakten eller ikke. Det er imidlertid billigt, at Befragteren, naar han ikke vil hæve Kontrakten, men desuagtet gøre Krav paa Erstatning, bør lade Skipperen dette vide, forinden han begynder at levere Ladning; ellers vilde han kunne bibringe Skipperen vildledende Forestillinger om den hele Situation og muligvis, ved at fremtalde den Tro hos Skipperen, at han krasaldt Krav paa yderligere Erstatning, foranledige denne til paa forskellige Punkter at gøre Indrømmelser, som han under en anden Forudsætning ikke vilde have gjort. En dertil sigtende Bestemmelse er derfor optagen i sidste Stykke af § 111. — Der turde sluttelig være Anledning til at gøre den Bemærkning, at naar der i denne Paragraf, saavel som i flere andre, tales om Befragterens Ret, forstaar det sig af sig selv, at andre kunne optræde paa hans Vegne eller være indtraadte i hans Retstilling, saasom i det i § 111 omhandlede Tilfælde navnlig Ufladeren.

Den i § 112 givne Regel, at Befragteren kan overdrage sin Ret efter Befragtningskontrakten til en anden, men desuagtet vedbliver at hæfte for Forpligtelserne efter samme, altsaa navnlig for Fragtens Betaling, følger af almindelige Retgrundføringer. Der kan i Forbindelse hermed optages det Spørgsmaal, om Befragteren er besøjet til at affstibe andre Varer end de i Kontrakten ommeldte. Lovforslaget indrømmer i § 159 dette, i det der omhandlede Tilfælde, under visse Betingelser, men deraf kan ikke udledes, at Befragteren i alle Tilfælde skulde have en lignende Ret. I den tydste Sølovs Art. 563 gives vel Befragteren i Almindelighed en Substitutionsret, naar Vortfragterens Stilling ikke derved forværres; men der tilføjes, at dette dog ikke gælder, naar Godset i Befragtningskontrakten er specielt betegnet, altsaa ikke blot betegnet efter Art og Slags. Det er imidlertid betænkeligt at slaa en saa